

ГАВРИШ Федір Семенович (12(24). 02. 1886, містечко Груні, нині с. Грунь Охтир. р-ну Сум. обл. — 06. 10. 1971, Київ) — перекладач. Закін. Київ. духов. академію. Від 1910 учителював у Лубнах, від 1916 завідував б-кою, від 1922 працював у кооперації. 1929–41 — ред. і перекладач у видавництвах Харкова і Києва. У 2-й пол. 40-х рр. репрес. з політ. мотивів, після звільнення працював коректором (1955–57). Почав друкуватися у рос. періодиці ще у дореволюц. роки: переклади оповідань В. Винниченка, І. Нечуя-Левицького, Б. Грінченка, Д. Марковича та ін. Від 1920-х рр. перекладав українською мовою праці з різних

галузей знань, згодом — прозу рос. авторів (В. Іванова, К. Федіна, В. Короленка, М. Горького, Г. Успенського, С. Злобіна, Л. Толстого; роман «Пролог» М. Чернишевського, 1961), оповідання Марка Вовчка. Основне у доробку Г. — переклади романів і повістей Ф. Достоєвського: «Зневажені і скривджені» (1956), «Село Степанчиково і його мешканці» (1962), «Брати Карамазови» (1965), «Записки з Мертвого дому» (1971); «Ідіот» (перекл. не закінч., оскільки цензура заборонила видавати цей роман). Усі післявоєнні переклади друкувалися у Києві.

Р. І. Доценко

Бібліографічний опис:

Гавриш Федір Семенович / Р. І. Доценко // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2006. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-28077>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).